

Arrest

nr. 177 709 van 14 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Srilankaanse Tamil afkomstig uit Kondavil West, Jaffna District. Tot 1997 was u lid van de kunst en cultuur organisatie van de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). In 1997 werd u vastgehouden in Sanganai te Jaffna District. Later, in 2006, werd u door de militairen aangehouden bij een controlepost. Men verdacht u ervan lid te zijn van de LTTE omdat u op een motorfiets reed die eigendom was van de LTTE. U werd drie dagen vastgehouden en daarna werd u vrijgelaten. Sindsdien hebt u problemen met de militairen. Tot 2007 had u contacten met de inlichtingendienst van de LTTE. U hielp de LTTE ook door voedselpakketten rond te delen en door financiële steun te bieden. In 2008 werd u één dag vastgehouden in Kaithady.

Op 12 augustus 2009 werd u aangehouden in Vavuniya omdat u veel geld op zak had. U trok die dag naar Vavuniya om een familielid te helpen met een vertrek uit Sri Lanka. Er werd een rechtszaak tegen

u opgestart, maar u kwam na een dag vrij door middel van omkoping. U trok terug naar Jaffna District en u leefde ondergedoken bij familie in Sanganai en Tellipalai. Omdat u niet opdaagde in de rechtbank werd er een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd. Op 30 augustus 2010 werd u in Kaithady tegengehouden door het leger. U werd geslagen en bedreigd, maar u werd meteen vrijgelaten. Drie maanden later, op 30 november 2010 trok u naar Chavachcheveri. Op 4 december 2010 verliet u Jaffna District en trok u naar Colombo met de bus. U verliet Sri Lanka op 12 december 2010. U reisde per boot. Op 15 januari 2011 kwam u aan in Europa. U nam diezelfde nacht een auto richting België. Op 17 januari 2011 kwam u aan in België en vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw eerste asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de geboortakte van uzelf, uw vrouw en uw kinderen, uw huwelijksakte, uw familieregister, een kaart van uw job, een militaire identiteitskaart, medische documenten, documenten van uw motorfiets, een brief van het Rode Kruis en de Human Rights Commission, een brief van uw vrouw, een adresbevestiging van uw dorps hoofd, een werkattest, foto's van toneel, documenten met betrekking tot de dood van uw zus, de overlijdensakte van uw vader en een arrestatiebevel.

Op 19 augustus 2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder teruggekeerd te zijn naar Sri Lanka diende u op 1 december 2014 een tweede asielaanvraag in. U verwees hierbij naar verschillende documenten. Zo schrijft uw echtgenote dat u gezocht wordt, een parlamentslid bevestigt in zijn schrijven uw problemen en u verwijst naar foto's en documenten over twee vrienden van u die omwille van dezelfde omstandigheden als u problemen zouden kennen. Voorts gaf u aan in België door de Tamildiaspora geëerd te worden als lid van een martelarenfamilie.

Uw tweede asielaanvraag werd op 19 december 2014 in overweging genomen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Gezien uw vele tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen, geeft u het CGVS geen duidelijk zicht op wie u bent en waar u vandaan komt. Hierdoor kan het CGVS uw nood aan bescherming niet correct inschatten.

Vooreerst werd uw asielaanvraag reeds een eerste maal ongeloofwaardig bevonden. U diende hier geen beroep tegen in, waardoor de vaststellingen zoals ze gedaan werden bij uw eerste asielaanvraag vaststaan. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees. Dat u bij uw tweede asielaanvraag verder borduurt op deze ongeloofwaardige vrees, doet dan ook ernstig vermoeden dat het geheel van uw verklaringen ongeloofwaardig zijn.

Ten tweede blijkt uit uw tweede asielaanvraag dat de bevindingen omtrent uw geloofwaardigheid zoals ze tijdens uw eerste asielaanvraag werden gedaan correct zijn. Zo hield u initieel tijdens uw tweede asielaanvraag nog steeds vol dat u Sri Lanka per schip verlaten zou hebben. Pas nadat u er op gewezen werd dat dit weinig geloofwaardig was, wijzigde u uw verklaringen: u zou per vliegtuig gekomen zijn (gehoorverslag CGVS p. 2). U legde echter geen enkel document of stuk voor ter staving van deze gewijzigde verklaring, dit terwijl er gezien uw herhaalde leugens hierover toch een minimum aan bewijs verwacht mag worden. U beweerde nu met een vals paspoort gereisd te hebben, maar u kende de naam onder dewelke u reisde niet eens. Dit doet dan ook vermoeden dat u nog steeds uw ware reisroute en reisdocumenten achterwege houdt, waarschijnlijk daar u op een volledig ander moment en onder volledig andere omstandigheden naar Europa bent gekomen, bv. met uw eigen paspoort. Bovendien beweerde u nu dat u voor u naar België kwam nog 20 dagen in Italië verbleef. Dat u zich toen niet tot de Italiaanse autoriteiten wendde om aldus internationale bescherming aan te vragen, ondermijnt volledig de ernst van uw bewering nood te hebben aan bescherming.

Voorts gaf u aan dat u eigenlijk maar éénmaal in Sri Lanka aangehouden werd, nl. in 2006, over al uw andere detenties en over de rechtszaak tegen u, zou u ook gelogen hebben (gehoorverslag CGVS p. 4). U gevraagd over uw andere detenties beweerde hierna toch ook nog in 1997 en in 2008 aangehouden te zijn, enkel uw detenties in 2009 en 2010 klopten niet. Het is dan ook duidelijk dat u uw verklaringen over uw vervolging blijft aanpassen wat de algemene geloofwaardigheid volledig aantast. Het CGVS ziet dan ook niet in hoe er enig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vervolging in het verleden, laat staan waar die zouden hebben plaatsgevonden, temeer uw hiervan nog steeds geen overtuigend bewijsstuk kunt neerleggen.

Ten derde kon u uw bewering dat enkele vrienden wegens dezelfde omstandigheden als u problemen kennen, niet aannemelijk maken ondanks de documenten en foto's die u neerlegde.

Immers de enige band tussen de door u aangewezen figuren op de foto's en de documenten omtrent de problemen die zij zouden kennen, is uw bewering dat het om deze personen zou gaan en dat u hen

kende. Buiten uw verklaringen bestaat er geen enkele duidelijke band tussen de verschillende bewijsstukken die u neerlegde. Echter daar in het verleden al meermaals bleek dat u het niet te nauw neemt met de waarheid, kan de oprechtheid van deze niet gestaafde bewering ook betwijfeld worden, te meer u ook geen duidelijk zicht geeft op wie u bent.

Ten vierde verklaarde u als lid van een familie van martelaren geëerd te worden in België. Er kan echter ernstig getwijfeld worden bij deze bewering. Zo beweerde u dat twee van uw schoonbroers als helden gesneuveld zijn en herdacht worden. Het zou hier gaan om K. (strijdnaam "G.") die in 2007 sneuvelde en M. (strijdnaam "Ma.") die in 2009 sneuvelde (gehoorverslag CGVS p. 6). Echter had u hiervan geen melding gemaakt tijdens uw eerste asielaanvraag. Bovendien luidden uw verklaringen, zoals ze werden opgetekend door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) volledig anders dan deze die u aflegde voor het CGVS. Daar beweerde u immers dat K. al in 2006 omkwam en uw tweede schoonbroer had zelfs een andere naam; het ging om T. die al in 1999 sneuvelde; bij beiden gaf u duidelijk aan dat het om jongere broers van uw echtgenote zou gaan (DVZ- verklaring meervoudige aanvraag punt 17). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat T. een neef van u is, wat niet overeenkomt met uw verklaringen voor de DVZ. Uiteindelijk haalt u aan zich vergist te hebben. Dit is echter in de context van de eer die families van martelaren ontvangen onwaarschijnlijk. Hierop verklaarde u dat "ze" valse namen hadden opgegeven. U gevraagd om te concretiseren wie "ze" is, kon geen enkel antwoord geven (gehoorverslag CGVS p. 8). Uiteindelijk gaf u aan in de war te zijn. U gevraagd hoe u een vol neef van u kunt verwarren met de broers van uw echtgenote, gaf aan dat u bij de organisatie die u in België eerde, misschien de verkeerde namen heeft doorgegeven. Bovendien werd vastgesteld dat u eerder tijdens uw gehoor toen u gevraagd werd naar familieleden die betrokken zouden zijn bij de LTTE nooit repte over uw neef T.. Er kan dus geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in België geëerd zou worden als een lid van een martelarenfamilie. U kon zelfs de naam van de organisatie die u geëerd zou hebben, niet geven. Tevens gaf u aan zelf bij geen enkel Tamilorganisatie in België betrokken te zijn. U legt weliswaar een foto voor waaruit blijkt dat u bij een of andere ceremonie iets ontvangt, maar u legde hetgeen u hier ontving niet voor. Bovendien is het gezien uw verklaringen duidelijk dat u niet geëerd werd of dat u geëerd werd op basis van foutieve gegevens. Ook verklaarde u dat u in het bijgevoegde nieuwsartikel niet bij naam genoemd werd. Dat de Srilankaanse autoriteiten enig gevolg zullen geven aan deze foto's en artikels wist u dan ook niet aannemelijk te maken.

Gezien uw leugenachtige verklaringen, die de kern van uw verklaringen omhelzen, is het dan ook voor het CGVS onmogelijk om uw nood aan bescherming in te schatten. U schepte immers geen duidelijk beeld over wie u bent, waar u vandaan komt en waarom en wanneer u naar Europa bent gekomen. Aldus geeft u ook geen zicht op uw werkelijke nationaliteit of eventuele statuten die u elders zou kunnen hebben gehad. De vaststelling dat de situatie van Tamils in Sri Lanka precair is, zoals blijkt uit de informatie van het CGVS, doet geen afbreuk aan deze beslissing daar u duidelijk weigert een zich te geven op uw identiteit en plaatsen van afkomst en verblijf.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. U legt deze immers voor ter ondersteuning van verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "mediaberichtgeving mbt de veiligheidssituatie in Sri Lanka".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 april 2016 een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de artikelen 1 en 2 (A) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker benadrukt dat hij bij zijn huidige asielaanvraag verschillende documenten neerlegde "om zijn eerste verklaringen te staven, toch weigert verwerende partij deze grondig te onderzoeken! Dat dit echt onbegrijpelijk is voor verzoeker!". Hij stelt dat hij "er dan ook alles aan gedaan (heeft) om zijn asielrelaas te staven", maar klaagt aan dat de commissaris-generaal blijft verwijzen "naar zijn eerste asielaanvraag, zonder zelfs rekening te houden met de nieuwe bewijsstukken". Hij wijst erop dat hij thans "de volledige waarheid over zijn vlucht en de aanleiding ertoe heeft toegelicht bij zijn huidige asielaanvraag". Hij

vraagt zich af: *“Welk signaal geef je verzoeker als men eerst vraagt de waarheid te vertellen om daarna zijn aanvraag te weigeren omdat uit zijn nieuwe verklaringen dan blijkt dat hij aanvankelijk loog en de vermoedens van verwerende partij werden bevestigd! Dat zijn eerste asiel ertoe leidde dat het commissariaat Generaal zich geen volledig beeld kon vormen van zijn profiel en zijn redenen om te vluchten. Nu hij dit wel doet wordt dit tegen hem gebruikt. Bereikt men hierbij nu niet net het omgekeerde effect? Wie gaat nu nog de waarheid willen verklaren als ze er daarna op afgestraft worden?!”*. Hij acht het *“dan ook kennelijk onredelijk van verwerende partij om zijn tweede asielaanvraag niet au serieux te nemen en zelfs te weigeren om deze te onderzoeken, louter en alleen omdat verzoeker een negatieve beslissing mocht ontvangen m.b.t. zijn eerste asielaanvraag”*.

Uit zijn verklaringen blijkt volgens hem dat hij *“wel degelijk ervan verdacht wordt banden te hebben met LTTE”, dat hij “een doelwit vormt en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker, dat zijn problemen bevestigd worden door een parlamentslid en dat vrienden van hem dezelfde problemen ondervinden als hem” en dat hij wordt “geëerd als een martelarenfamilie gezien het feit dat zijn neef en schoonbroer beiden als helden zijn gestorven!”*. Hij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden worden *“door geen rekening te houden met ALLE elementen en stukken in het dossier, en zijn beslissing bovendien onvolledig motiveert!”* en door het nemen van de bestreden beslissing *“zonder een grondig onderzoek en zonder voldoende rekening te houden met alle aangehaalde elementen en stukken”*.

Verzoeker voert aan dat de situatie in Sri Lanka *“zeer onveilig is”*. Hij verwijst hiervoor naar *“stukken van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie”*. Hij meent dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) geschonden wordt indien verzoeker zou moeten terugkeren. Hij wijst op een rapport waarin gesteld zou worden *“dat er anno 2015 nog steeds problemen zijn en dat de familie van tamil asielzoekers lastig gevallen worden door de autoriteiten”* en hij meent dat *“de situatie in Sri Lanka nog steeds zeer gevaarlijk (is) en de Sri Lankaanse autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen”*. Hij verwijst naar rechtspraak uit Nederland en het Verenigd Koninkrijk waaruit zou blijken dat de veiligheid in Sri Lanka verslechterd is en *“dat de situatie in Sri Lanka, tot op heden, nog gevaarlijk is”*.

Hij stelt een enorme vrees te hebben dat hij bij terugkeer gedood zal worden of minstens onmenselijk behandeld: *“Immers hij is geruime tijd afwezig geweest. Hem staat het zelfde lot te wachten als de andere asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka.”*. Hij wijst erop dat mensen die terugkomen uit het buitenland extra geïnterviewd worden *“omdat ze uit het buitenland komen worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld”* en *“omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen”, zeker “met de participatie in de tamilorganisatie”*.

Verzoeker meent dat hij een persoonlijke vervolging riskeert en dat het onmogelijk is de bescherming van zijn land in te roepen.

Aangaande de dood van zijn broers verduidelijkt hij dat *“broers niet steeds verwant wil weergeven maar wel deelgenoot in hetzelfde lot”* en dat *“er drie gestorven zijn, een in 1999, een in 2007 en een in 2009, de laatste was zijn eigen broer”*.

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt *“waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut”*, terwijl *“indien verwerende partij van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming”*. Hij stelt dat *“heide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden!”* en dat *“hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.3. Verzoeker verklaart Sri Lanka ontvlucht te zijn door zijn problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten die hem zouden vervolgen omwille van zijn beweerde banden met de LTTE.

2.4. Verzoeker diende op 17 januari 2011 een eerste asielaanvraag in. Op 19 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien verzoeker incoherente verklaringen aflegde over zijn arrestaties en zijn aanhouding in Vavuniya in 2009, gezien hij geheel onwetend was over de rechtszaak die tegen hem zou zijn aangespannen en gezien zijn gedrag in Sri Lanka geenszins verenigbaar was met zijn beweerde problemen en vrees sinds 2006. De commissaris-generaal besloot aldus dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden LTTE-profiel en vervolgingsproblemen. Verzoeker diende hiertegen geen beroep in.

2.5. Verzoeker diende op 1 december 2014, zonder te zijn teruggekeerd naar Sri Lanka, een tweede asielaanvraag in, op basis van dezelfde elementen. De ongegrondheid van verzoekers LTTE-profiel en vervolgingsproblemen, zoals is komen vast te staan op basis van de motieven van verzoekers eerste asielaanvraag, wordt in het kader van zijn tweede asielaanvraag bevestigd door verzoekers eigen toegevingen dat hij gelogen heeft over zijn vluchtroute (gehoor, p. 2), over het aantal aanhoudingen (gehoor, p. 4) én over de rechtszaak die tegen hem zou zijn aangespannen (gehoor, p. 4).

2.6. In het verzoekschrift beweert verzoeker dat hij thans *“de volledige waarheid over zijn vlucht en de aanleiding ertoe heeft toegelicht bij zijn huidige asielaanvraag”* en vraagt hij zich af *“Welk signaal geef je verzoeker als men eerst vraagt de waarheid te vertellen om daarna zijn aanvraag te weigeren omdat uit zijn nieuwe verklaringen dan blijkt dat hij aanvankelijk loog en de vermoedens van verwerende partij werden bevestigd! (...) Wie gaat nu nog de waarheid willen verklaren als ze er daarna op afgestraft worden?!”*. Vooreerst merkt de Raad op dat van de asielaanvrager verwacht wordt zijn volledige medewerking te verlenen en de feiten waarheidsgetrouw te vertellen. Bovendien laat verzoeker na te verduidelijken waarom hij zijn ware asielrelaas tijdens zijn eerste asielprocedure niet kenbaar durfde maken, noch waarom de tijdens zijn tweede asielrelaas aangebrachte asielmotieven nu wél waarachtig zouden zijn.

Immers indien verzoeker meende dat zijn ware verklaringen aanleiding zou geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming dan kan niet ingezien worden waarom hij dan eerst leugenachtige en verzonnen verklaringen aflegt.

De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De Raad wijst er nog op dat verzoeker reeds bij aanvang van zijn eerste asielprocedure op de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Op het einde van het gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd verzoeker nog gevraagd of hij opmerkingen had, maar hij liet na het bedrieglijk karakter van zijn verklaringen toe te geven (gehoor eerste asielaanvraag, p. 15). Verzoeker kreeg aldus meermaals de kans toch nog de waarheid te vertellen, maar hij bleef vasthouden aan zijn leugenachtige asielrelaas. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielprocedure doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

2.7. Gelet op het voorgaande kan verzoeker de commissaris-generaal niet verwijten de nieuwe versie van verzoekers asielrelaas, na de negatieve beslissing, met gepaste aandacht te onderzoeken in het licht van zijn eerdere verklaringen. Dit klemmt te meer nu verzoeker het tijdens zijn gehoor en in het verzoekschrift blijft bij loutere verklaringen en geen overtuigende objectieve stukken worden neergelegd niettemin verzoeker hiervoor intussen ruim de tijd had.

2.8. Zo kan verzoekers bewering dat enkele vrienden wegens dezelfde omstandigheden als hij problemen kennen niet hardmaken, gezien uit de neergelegde de foto's en documenten omtrent de problemen die zij zouden kennen geen enkele duidelijke band tussen verzoeker/verzoekers profiel en deze personen blijkt.

2.9. Wat betreft verzoekers bewering dat hij als lid van een familie van martelaren geëerd wordt in België en hij hierdoor problemen zou kunnen ondervinden bij een terugkeer naar Sri Lanka, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de familieleden die gesneuveld zouden zijn (verklaring meervoudige aanvraag DVZ, punt 17; gehoor, p. 6). De uitleg in het verzoekschrift dat *“broers niet steeds verwant wil weergeven maar wel deelgenoot in hetzelfde lot”* en dat *“er drie gestorven zijn, een in 1999, een in 2007 en een in 2009, de laatste was zijn eigen broer”* bevestigt dat verzoekers het niet over familie heeft maar over personen die “hetzelfde lot” zouden hebben. Hoe dan ook is dit slechts een zoveelste versie van de feiten, die zijn wisselende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal geenszins kunnen verzoenen. Bovendien kon verzoeker zelfs de naam van de organisatie die hem geëerd zou hebben niet noemen en gaf hij zelf toe bij geen enkel Tamilorganisatie in België betrokken te zijn, wat opnieuw betekent dat verzoeker geen politiek profiel heeft, noch enige uitgesproken interesse. Uit de neergelegde foto kan bovendien enkel blijken dat verzoeker bij een ceremonie iets ontvangt, maar het is niet duidelijk wat verzoeker ontving of waarom. In het voorgelegde nieuwsartikel wordt verzoeker niet bij naam genoemd. Hij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de Sri Lankaanse autoriteiten enig gevolg zullen geven aan deze foto's en artikels. Aangezien verzoeker niet in de specifieke negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten toen hij vertrok uit Sri Lanka kan ervan uitgegaan worden dat verzoeker en zijn naaste familie geen LTTE-profiel had. Uit verzoekers verklaringen kan ook niet blijken dat hierin verandering is gekomen. Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Sri Lankaanse autoriteiten verzoekers handelingen niet gevolgd hebben. Bovendien kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoekers autoriteiten onbekend zijn met de arbeidsmigratie van haar landgenoten en het verschil niet kunnen maken tussen persoonlijke redenen tot migratie en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime. De loutere stelling in het verzoekschrift inzake mogelijke problemen bij een terugkeer worden niet aangetoond nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat personen met een gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Sri Lanka gevaar zouden lopen.

2.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden worden *“door geen rekening te houden met ALLE elementen en stukken in het dossier, en zijn beslissing bovendien onvolledig motiveert!”* en door het nemen van de beslissing *“zonder een grondig onderzoek en zonder voldoende rekening te houden met alle aangehaalde elementen en stukken”*, laat verzoeker na aan te geven welke concrete elementen, verklaringen of stukken, niet of onvoldoende werden onderzocht.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker rust. Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

2.11. In het verzoekschrift wordt nog gesteld dat verzoeker een vrees heeft dat hij bij terugkeer gedood zal worden of minstens onmenselijk behandeld, gezien mensen die terugkomen uit het buitenland extra geïnterviewd worden *“omdat ze uit het buitenland komen worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld”* en *“omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen”*, zeker *“met de participatie in de tamilorganisatie”*. Verzoeker laat echter na enige informatie aan te brengen, noch beschikt de Raad over dergelijke bronnen, waaruit blijkt dat iedere Sri Lankaan die van het buitenland terugkeert naar Sri Lanka enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolgung, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Sri Lankaan die van het buitenland naar Sri Lanka terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

2.12. Indien uit de aan het administratief dossier toegevoegde *“COI Focus: Sri Lanka: Terugkeer naar Sri Lanka”* van 6 oktober 2015 kan blijken dat afgewezen asielzoekers en Tamil-terugkeerders mogelijk grondig gescreend worden op de luchthaven, kan hieruit op zich geen risico op vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. De Tamils die bij hun terugkeer naar Sri Lanka wel ernstige problemen kenden vertoonden allen een bepaald profiel waaruit een zeker risico kon blijken. Uit de geanalyseerde mensenrechtenrapporten kan niet geconcludeerd worden dat louter een asielaanvraag of een verblijf in het Westen, de negatieve belangstelling van de autoriteiten opwekt, minstens kan uit de verschillende andere onafhankelijke en betrouwbare bronnen die de mensenrechtensituatie in Sri Lanka van nabij opvolgen, niet blijken dat Sri Lankanen die in de loop van de laatste jaren na hun terugkeer omwille van een verblijf in het Westen gefolterd zouden geweest zijn.

2.13. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. T. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009, onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM, noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen. Verzoeker maakt niet aannemelijk maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Sri Lanka omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven, temeer gezien verzoeker zelf aangaf bij geen enkel Tamilorganisatie in België betrokken te zijn en voorts hierboven reeds kwam vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd LTTE-profiel. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk dat de risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verwijst en de risicofactoren die blijken uit de informatie in het administratief dossier op hem van toepassing zijn.

2.14. In het verzoekschrift wordt nog gewezen op een rapport waarin gesteld zou worden *“dat er anno 2015 nog steeds problemen zijn en dat de familie van tamil asielzoekers lastig gevallen worden door de autoriteiten”*. Verzoeker meent dat *“de situatie in Sri Lanka nog steeds zeer gevaarlijk (is) en de Sri Lankaanse autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen”*, waarvoor hij verwijst naar rechtspraak uit Nederland en het Verenigd Koninkrijk waaruit zou blijken dat de veiligheid in Sri Lanka verslechterd is en *“dat de situatie in Sri Lanka, tot op heden, nog gevaarlijk is”*. De Raad stelt vast dat uit de door verzoeker neergelegde informatie (*“De Dood van een Tijger: hoe Sri Lanka*

tienduizenden Tamil Tijgers vermoordde" van 14 oktober 2015, "Amnesty International" rapport van 2015/2016, "Geweld bij verkiezingen Sri Lanka" van 8 januari 2015) en de geciteerde rechtspraak niet blijkt dat specifiek (alle) Tamils worden geviséerd, doch wel dat de overheid personen met een uitgesproken LTTE-profiel blijft opvolgen en mogelijk vervolgen. Dat "zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen gewijzigd" hebben, wordt evenmin aangetoond met objectieve bronnen. Integendeel, recentere rechtspraak (zie "Updated Country Guidance case: GJ and Others (post-civil war: returnees) Sri Lanka CG [2013] UKUT 319 (IAC)") bevestigt het hogervermeld standpunt.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.17. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt "waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut", terwijl "indien verwerende partij van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming", blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.18. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.19. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De loutere beweringen in het verzoekschrift, dat de situatie in Sri Lanka "zeer onveilig is" en dat "de situatie in Sri Lanka nog steeds zeer gevaarlijk (is) en de Sri Lankaanse autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen", noch zijn verwijzingen naar rechtspraak uit Nederland en het Verenigd Koninkrijk waaruit zou blijken dat de veiligheid in Sri Lanka verslechterd is en "dat de situatie in Sri Lanka, tot op heden, nog gevaarlijk is", noch de aan het verzoekschrift gevoegde "mediaberichtgeving mbt de veiligheidssituatie in Sri Lanka" ("De Dood van een Tijger: hoe Sri Lanka tienduizenden Tamil Tijgers vermoordde" van 14 oktober 2015, "Amnesty International" rapport van 2015/2016, "Geweld bij verkiezingen Sri Lanka" van 8 januari 2015), tonen aan dat er in Sri Lanka een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.20. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.22. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK